

hiervan. Elke groep heeft een bepaalde werking tengevolge. En de menigvuldigheid en gecompliceerdheid der levende wezens is een zwakke weerspiegeling van de gecompliceerdheid der chromosoom-moleculen. Dat röntgenstralen zulke sterke werkingen hebben is niet verwonderlijk. Allicht zullen enkele groepen verschuiven of afsplitsen. En het evolutieproces is niets anders dan evolutie van eiwit-moleculen.

Ook de bekende Przibram heeft dergelijke beschouwingen geleverd. Ze zijn de zuivere voortzetting van de richtlijn in de erfelijkheidsleer, die (met De Vries) de stoffelijke genen eerst nog als organoïde deeltjes beschouwde.

Het antwoord op vele vragen luidt, dank zij de cytologische erfelijkheidsleer geheel anders dan vroeger. Laat ons zien wat we hieraan gewonnen hebben.

Wat is een individu? — Een combinatie van genen, die alles aan het individu bepaalt bij een gegeven milieu. Deze combinatie is zuiver van het toeval afhankelijk en kan ten allen tijde terugkeeren.

Vandaar dat Couklin ergens zegt: „Indien de Grieken en Romeinen de oneindige reeks van toevallen hadden gekend, waaraan elk menscheijk wezen zijn ontstaan te danken, heeft zouden zij het Noodlot niet alleen aangeboden hebben, maar zouden zij het tot vader van alle goden en menschen gemaakt hebben.”

Alle oudere beschouwingen over individualiteit vervallen of vervagen bij dit licht. Zoo ook de vraag: Wat zijn twee verschillende soorten? Het moderne antwoord is: Ongeveer hetzelfde, dezelfde kern, maar met bovendien meer dan bijv. twintig verschillende merken. Terwijl men dus vroeger zei: Er is een soort en nog een soort, d.w.z. er zijn twee dingen die als geheel kwalitatief verschillen, is het nu geworden een min of meer quantitatief verschil, wat genen meer of minder. De ingewikkelde kruisingsresultaten tusschen twee soorten hoopt men dan ook later mendelistisch te kunnen verklaren. (U merkt, dat de erfelijkheidsleer hier naar physica en chemie gezien heeft).

De consequentie van deze nieuwe opvatting is, dat we het erforganisme kunnen pellen a.h.w. We kunnen de eigenschap voor rood weghalen, die voor harenvorming, die voor bladgroenvorming, enz. Wat er dan aan recessieve tegenvoetters overblijft weten we niet, doch we zien niets meer van de eigenschappen. Ik zou dus van de civetkat een kat in het algemeen kunnen maken door alle bijzonderheden af te pellen, en verder gaande tenslotte bij zoog-